

faktholder Udvalgets oprindelige Forslag? Hvis ikke, bortfalder det.

Det er disse Bemærkninger, jeg havde at gjøre, forinden dette Udsnit af Lovudkastet kommer under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet, hvis han ønsker det.

Ordføreren: Da Huusbonden efter § 46 kan affedige Lyendet, naar det fængsles paa længere Tid end 8 Dage, har Udvalget med Hensyn til § 31 troet, at det vilde være tilstrækkeligt, at der optoges i denne Paragraph den Bestemmelse, at Lyendet tabte sin Løn, og at derimod den anden Bestemmelse, at Huusbonden kunde lade Lyendets Tjeneste udføre paa dets Bekostning ved Andre, kunde bortfalde. Dette Forslag indeholdes i Betænkningen; men, da man tillige er bleven opmærksom paa, at der kunde tænkes det Tilfælde, at Huusbonden kunde foranledige Lyendets Fængsling uden tilstrækkelig Grund, har man tillige troet, at det udtrykkeligt burde udtales, at Fængslingen ikke maatte kunne lægges Huusbonden til Last, og det er Grunden til det Underændringsforslag, som er stillet til denne Paragraph, hvorefter den vil komme til at lyde saaledes: „Kommer Lyendet i Fængsel, uden at Saadant kan lægges Huusbonden til Last, og dets Tjeneste ikke strax ophører, taber det Fordring paa Løn for den Tid Fængslingen varer“, saa at altsaa derefter Bestemmelsen i Paragraphen ikke kan anvendes, naar Huusbonden har været Skyld i Lyendets Fængsling uden tilstrækkelig Grund. Med Hensyn til § 32 har Udvalget ikke fundet Noget at erindre. Med Hensyn til § 33, som handler om det Arbejde, Huusbonden maa kunne være berettiget til at paalægge Lyendet, har man troet, at der ikke i saa Henseende kunde opstilles nogen ganske tilstrækkelig eller tilfredsstillende Regel, og derfor har Udvalget meent, at det var bedre, som foreslaaet, at denne Paragraph aldeles gik ud. Den næste Paragraph, § 34, har Udvalget ligeledes foreslaaet

skulde udgaae. Bestemmelsen i denne Paragraph er nemlig tagen af Anordningen af 1845 om Søn- og Helligdagens Overholdelse; men man har troet, at, naar en saadan Bestemmelse blev indført i Lyndeloven, kunde det let give Lyendet Anledning til oftere end tilbørligt at forlange Tilladelse til at gaae bort under Paaskud af at søge Kirken. Man har derfor troet, at denne Paragraph helst burde udgaae. Med Hensyn til § 35 er det kun en Omskrivning af den, man har tilladt sig at foreslaae, hvorved man har troet, at den egentlige Mening af Paragraphen tydeligere vilde udtrykkes, nemlig, at det ikke skal være Huusbonden tilladt at overdrage det fæstede Lyendes Tjeneste til en Anden, og det har man troet kunde opnaaes ved, saaledes som foreslaaet, at sige, at „Huusbonden kan ikke ved nogen contractmæssig Overdragelse uden Lyendets Samtykke give det en anden Huusbond“. Ved § 36 er der ikke fundet Noget at erindre.

Jeg gaaer derefter over til § 37. Da Huusbonden efter Nr. 11 i § 46 strax kan affedige Lyendet, naar det har en væmmelig eller smitsom Sygdom, har man troet, at det i dette Tilfælde var tilstrækkeligt, naar Lyendet ellers feilede Noget, alene i denne Tid at tilbageholde dets Løn, medens det derimod ikke tillige skulde betale et andet Lyende for at forrette dets Tjeneste under dets Sygdom, saameget mindre som det tillige er pligtigt at betale de særlige Omkostninger for Guur og Pleie. Ved §§ 38, 39 og 40 er der ikke fundet Noget at erindre. Ved § 41 har man i Betænkningen foreslaaet, at der efter Ordet „syg“ skulde sættes „sengeliggende“, fordi man har antaget, at det var en Naade at konstatere paa, at Lyendet virkelig var sygt, skøndt man ikke har overseet, at Lyendet meget godt kunde lægge sig tilfængs uden at være sygt; men man har troet, at det var en nøiagtigere Naade at udtrykke det paa.